

Пляшка в плящі

Автор:

Сергій Мисько

Пляшка в плящі

Сергій Мисько

Розширення свідомості... Різноманітні адаптації до особистого світосприйняття. Людина воліє знати більше, ніж бачить, чує, відчуває. Чи можливо це? Головний герой роману спробував позбутися зайвого за допомогою непотрібного, аби здобути нове й незвідане...

Сергій Мисько

Пляшка в плящі

Роман

Додаток № 0

Пахло іншим... Не ідентичним, затишним кишлом. Наснага змінилася. Не зміг порозумітися з теперішнім іншим. Просто зник на той відрізок часу і не відновився нині на усі сто можливих...

Тепер знову бажав нового, ще не улюбленого.

Знайомий сморід вже був відсутній. Це його спантеличило. Вкрай нахабно заважало зосередитись на важливішому... Заради нього й повернувся (заради

важливішого). Не лише для закиду собі, опісля ротацій поневірянь і намірів. Єдина невтішна вада, про яку майже забув. З надією на старе. Нібито воно поверне йому ще не зовсім втрачене... Тому, знудившись тямущим ініціативним життям, всеодно спробує знехтувати поточним надбанням. І, як колись, алкогольна ядуха наполегливо глушитиме його неприборкану свідомість моторошними спробами підкорення чи то пак ліквідації.

Скляний с такан, пляшка, кришечка, стіл, і Він... (див. додаток № 0)

(див. додаток № 1)

Він нарешті з'ясував нащо напередодні візиту купив пляшку горілки і позичив, сам у себе, скляний стакан-гранчак з прозорим натяком естетичного, неперевершеного реалізму. Достеменно згадав попередні мотиви візиту.

Треба було бути схожим на тих галасливих, не сконцентрованих покидьків, щоб зовсім вимикатися з життя (див. Дод. № 19). Став посеред кімнати біля дерев'яного столу та все ще ганебно зволікав, з надією змінити наміри: зацепенів. Недовго. Впродовж кількох хвилин. Здоровий, невикорастаний оптимізм гультіпаки перемиг.

Крім столу і його самого в кімнаті більше нікого й нічого не було (див. дод. № 3). Поставив стакан на стіл. Стіл потвора із потвор, виготовлений з деревини. Натруальний, високоякісний і свіжий на той час матеріал: деревина багаторічної акації. Потвора тримався рівноваги на чотирьох ніжках... Виготовлений ним самим, років 10 тому і пристосований для альтернативних інтер'єрних пікніків (див. Дод. № 6).

Посудину для вживання безпосередньо й переважно горілки було поставлено ним не правильно. Якщо не сказати більше: напівприкольоно та дещо харизматично. Він, з непритаманним йому емоційним сплеском, замахнувся і щосили припечатав до поверхні столу, як ознаку невідворотності процесу вживання рідини для сп'яніння. Дивом стакан продовжив триматися попередньої форми, а не розлетіся дрібними скалочками. Задоволено потер долоні.

Але в такому положенні в нього неможливо наливати! Дно було вверху, тобто зверху верху. А верх, з отвором для наливу і пиття внизу, на місці низу.

Відразу знайшов вихід з цієї епередбачуваної ситуації. Перевернув його догори псевдо-дном. Тепер вже обережно поставив правильно. Як цього й передбачає ситуація. У звичайний спосіб: дном до низу. Так, щоб дно стакану безперестанку торкалося, водночас всією своєю площею поверхні, поверхні столу. На цьому він зупинився, на декілька секунд. Пересвідчився на всі сто. Лишень тепер впевнено витягнув з правої верхньої кишені, своїх же штанів, пляшку з прозорим, на перший погляд, напоем. Мабуть так і виглядає алкогольна синкопа, бо він навіть видав кілька звуків ротовим отвором на кшталт улюбленої мелодії. Типу: «будьмо, будьмо, будьмо...»

Чомусь це зробив лівою рукою, хоча подібне було не досить зручно в даному випадку. Можливо глибоко в підсвідомості він був ще й шульгою. Пляшка еластично опинилася в лівій долоні, досить впевнено затиснута. Незадоволений концентрацією уваги, все ж без зайвих клопотів перемістив її до правивці. Залишок занедбаної ідеї догматизму примусив це зробити без варіантів вибору. Так він впевненіше утримував і міг вправніше налити, не розливаючи даремно дорогоцінні мілілітри на дерев'яний стіл. Не фарбований і ним змайстрований, на якому фактура дерева вже була ледь помітною крізь багаторічний, товстий шар темного, заяложеного бруду. (Див. дод. № 4).

Вправно притулив горлушкою пляшки, виготовленої з прозорого безкольорового скла і слідами віддертої по звірячому етикетки. Притулено її було до надщербленого краю стакану. Поволі почав наливати, майже без емоцій. Лишень кілька разів поспіль облизав пришерхлі губи. Горлушко впевнено прилаштувалося до краю гранчака. Цьому сприяли надщербина.

Лівицею кволо притримував стакан, одночасно притискаючи його до столу для впевненості в собі і на випадок непередбачуваного падіння стакану-гранчака на стіл або взагалі на підлогу, на якій і був розміщений стіл з усіма ніжками. Тоді було б взагалі непереливки. Така непередбачуваність мала не зовсім еклектичне забарвлення. Надалі почав дивуватися. Не на жарт занепокоївся. Горілка чомусь не наливалася. Він швидко з'ясував причину. З пляшки невідкручена кришечка. І вона невимушено перешкоджала витіканню горілки, саморобної, домашнього заквасу з міцністю понад 50°. Фабула понівеченої харизми на мить загусла важким, нерухомим кавалком.

Пересвідчився, підвівши пляшку врівень зі своїми очима і своєчасно отямився, не заводячи ситуацію в глухий кут. Вона залишилася повною, такою ж, як і до спроби наповнити стакан. Приділив увагу не даремно. Вирішив піклуватися про такі дрібниці. Заглянув прямісінько зверху до нього в середину. Він залишився порожнім. Полегшено зітхнув. Підняв ліву руку, що утримувала гранчак... Зметував, що треба далі робити. Інтелект, не якимось розміщений в мозкових тканинах, запрацював майже в аварійному режимі. Звільненою лівою рукою почав відкручувати злощасну кришечку, за ходом часової стрілки. Це ні до чого не призвело. Все залишилося без змін. Навіть запанікував ні з того, ні з сього. Пляшка залишалася закритою. Мимоволі навіть хотів наважитися прикласти зубами, та своєчасно зупинився. Отямився...

Кошторис подальшого майбутнього м'яким гвіздком з'єднав його з реальністю. Кутні ушкодження, вправні і потужні справляли враження. З'ясувавши помилку і почав її виправляти. Рішення виявилось досить простим і благородним. Всього-на-всього змінив напрямок руху кришечки під час прикладання сили для її зрушення. Нарешті все було скоєно відповідно до намірів. Задоволений власною винахідливістю, вчинив вже автоматично. Без надмірних зусиль і зайвих спроб. Щоб не залишати кришечку в руці, якою надалі хотів притримувати стакан розмістив її на столі. Неподалік від краю вугла столу, про всяк випадок. Надалі все складалося більш-менш вдало і не було схожим на жалюгідний зашкарублий компроміс.

Подальші намагання наливати горілку з пляшки до стакану частково задовольняли його. Витіканню горілки ледве-ледве перешкоджав капосний ширшавий шматок качану кукурудзи, якого раніше він не помітив. Передумова факту належності залишилася невідомою. Горілка лилася поволі, та все ж лилася. Нарешті з пляшки самогонка налита в гранчак, цьому сприяла не завбачливо відкручена кришка. Стакан був повним по вінця. Декілька разів пляшка стискалася в долоні, від нервового перезбудження і завдяки несприятливим факторам, все ж опинилася на столі – біля відкрученої кришечки і повного-повнісінького стакан-гранчака. Сумним але задоволеним поглядом він оглянув створену ним же ідилію, мов корикатурний кортеж.

Вщерть наповнений гранчак лоскотав око. Вражав і реально радував радикальними емоціями. Подивитися було на що. Раніше порожній стакан був наповнений, поперед нього відкручена кришечка. Особливо виділялася пляшка, майже екстравагантна. В ній залишилася горілка. Горілки рівно стільки не вистачало, скільки він спромігся налити в гранчак після псевдо-невдалої спроби.

Це було схожим на чари.

Остаточно впевнило його, що пляшка відкрита ним же – кришечка від неї, розташована на столі між стаканом і вже не повною пляшкою, як свідчення часткового внутрішнього ексгібіціонізму. З'ясувати це допоміг все той же шматочок раритету – качан кукурудзи. Він більше і чіткіше виказував рівень горілки, ще й незаперечно дбав про це, плаваючи на поверхні алкоголевмісної рідини. Не віртуальний ефект невпинно підтримувався прозорістю скла.

Спокійний і врівноважений рівень, без коливань та інших проявів сталості вмісту стакану, примусив не сумніватися аби не перейматися намаганнями знову налити. Все було у відповідності до виконаних старомодних, як йому здалося рухів. Бажане і очікуване почало переконливо відбуватися. Взяв нарешті стакан в одну з рук. Скоріше всього в праву, про ліву завжди забував. В таких випадках. Підніс його до ротового отвору і перехилив. Виливаючи співчутливо горілку в себе. Пив величезними важкодоступними ковтками. Горілка в стакані розійшлася за два ковтки. Потім в край задоволений потримав порожній стакан ще й в лівій долоні(нарешті про неї згадав про всяк випадок, переклавши його туди з правиці).

Пійло було всередині його організму. Безпосередньо в шлунку. Ще з тих часів він називав шлунок пляшкою теж. А сам процес випивання алкгольних напоїв переливання з пляшки в пляшку. Отже пляшка горілки тепер була в «пляшці», готова розтектися по організму медитативними імпульсами.

Закуска в даному випадку була б ознакою дурного моветону. Потім поставив стакан на визначене попередньо для нього місце, поруч з неповною пляшкою і кришечкою-закруткою. В шлунку горілка почала мимоволі-поступово всмоктуватися, створюючи ефект присутності. Хміль приємно давав себе відчувати. (див. дод. № 7). Він ще раз згадав про закусь. Вірніше згадав, що забув. Навичка гурмана альтруїста не давала спокою. Спонтанно і невимушено прийняв несвіже рішення. Відважився без остаточного ефекту використати для вжиття залишки горілки в пляшці. Так чи інакше вона швидко опинилася в правій долоні з залишком вагань прямо з горлушка виливав собі, до рота, до тих пір поки пляшка не стала зовсім порожньою. Тільки шматок вищезгаданого раритетного качана ніби перешкоджав вільному витіканню. (Див. дод. № 3).

Від нестримного бажання скоріше випити, не намагався регулювати об'єм ковтків. Горілка врешт-решт, майже самоналивом, стікала в його шлунок. Тою ж

рукою – лівою, затуляв рота, щоб не дати статися передчасному відригуванню, поставив вже порожню на стіл. Він це відчув, що порожня, бо горілка не вилувалася, вказуючи на важкодоступний волонтаризм. Вона знову опинилася на столі, вже без горілки і при цьому стакан не використовувався. В ній крім шматка качану-раритету було лише повітря, яке потрапило, до неї, опісля витікання попереднього рідкого алкогелевмісного вмісту.

Йому залишилося навіщо взяти кришечку і використати її за прямим призначенням. Не вагаючись так він і вчинив. Керуючись ознаками безглуздої досконалості, пляшку було вирішено зберігати про всяк випадок. Хоча був вже зовсім п'яним і слабохарактерним, все ж взяв стакан зі столу і вирішив повернути його тому в кого позичив... Він причисляв це до мистецтва – отримувати креактивне задоволення. Скляний надщерблений стакан-гранчак опинився в тій кишені, де раніше знаходилася пляшка повна горілки з закрученою кришечкою за ходом годинникової стрілки...

Всілякі дотепи зникли. Дилема сплюндрованого маргенальною неспроможністю нікчемно і невтішно вирішилася, незалежно від подальших опцій стану алкогельного сп'яніння. Навіть опісля, влучною білібердою не спричинить цинічного покращення, бо сам неквапливо захоче знову не лицемірно повернути себе в подорож безвісти – звідки і матеріалізував свої приховані наміри не простого життєвого клопоту. Між іншими... напрочуд дивовижно, завбачливо і переконливо... Потвердіше б стояти на ногах.

Анафема химери свого життя... Ахінея-покруч для тюхтія, піднятого на кпини собою ж. Нудно визначила істину належності і вибраний кредит довіри. Ревізія зазіхань закінчилася... Все повинно залишатися... Себе не обдуриш... Не вигідно... Все залишилось... Тільки на деякий час приховане... за лаштунки чеснот... прийде черга... (див. дод. № 8).

Вже добряче притлумлений мозок забажав нових квот. Безпосередньо згадати подробиці. Так, того, що було тоді. Костик почав нишпорити під ніжками столу. Він знав, що шукає. Але не знав під якою ніжкою знайде.

Знайшов на тому самому місці... ТАМ... Під однією з ніжок стола – під найкоротшою. Він підпирав ним стіл, аби рівно-рівнісінько стояв, тримаючись підлоги усіма чотирма кінцівками-ніжками. Знайшов свого Ктатаника.

Свого часу Ктататник завів був і для себе також, не тільки для прочитання комусь із інших персічних мешканців планети Земля... Розкрив щоденник на першій сторінці і надів на голову. Утворився дах над головою.

– Тепер я знову там. Тобто майже вдома. Сам і за власним бажанням. Окрім мене там нікого стороннього немає і не буде...

Записувати тобто ктатувати все, що забажає. Тільки літерами скупченими в слова і речення. Не зовсім, ні. Завів і залишив порожнім. Нічого не писав там деякий час. Тільки читав. Бо заносив туди інформацію подумки. А він (ктататник) слугував нагадуванням про потребу це робити знаходячись з нього в кишенях одягу. Навіщо витратити зайвий час і енергію для написання. Що правда пронумерував сторінки для зручності користування. Відкривав на тій сторінці на якій ктатувати закінчив і починав нове думками вкладати туди.

Деякі були зовсім незрозумілі для багатьох інших людей. Деякі були написані здуже грубими помилками різного роду. Деякі без змісту чіткого на перший погляд ніби відразу для того, хто читанням наважився тільки зрозуміти запропоноване. Інтерпритувати варіанти і усвідомити для особистого розуміння намагалися. Тільки в складі одного цілого скласти собі картину. Не готове вже споглядати, а самому складати.

Варіантів безліч. Кожен додаток – штрих до картини. Хоча всеодно залишатиметься незакінченою завжди і назавжди... Чорно – білою. А кольорити дав можливість всім на свій упереджей смак і стан. Подекуди є тим, чим згідно логіки і правил узгоджених тимчасових, неіснуванням відмічено. А воно існує виявляється і вимагає сатесфакції. Є в свідомості приховане. Є і всупереч. Є і завдяки. Є і все по тому. Щось нашталт того випадку, щоб сонце назвати сонцем. Або, що треба для того, щоб сонце існувало. Необхідність складових для такої належності зрозуміла і прийнятна. Потрібна порожнеча, морок і абсолютний холод. Щось на зразок ось такого пояснення...

Ктататував все і про все, що мало змогу привернути його увагу. Це були не записи целібатника. Обітниця буде потім – опісля всього...

Однією із сторінок слугувало дзеркало раніше розбите, а потім складене до купи попереднього стану склеєне. Форма зрізу стовбура поперечна.

Хоча, ніяким чином не могло це позитивно вплинути на рівновагу столу (і взагалі було зовсім зайвим). Товщина ктататника перевищувала товщину (висоти (якщо черевик знаходився на плоскій поверхні всією площею підшви горизонтально, а не вертикально)) черевика. На перебіг подальших подій мало вплив, але незначний. Лише як мінімалізація оптимального регламенту артефактизації подій.

Концентрував увагу, на фізичні зусилля, які прикладав для зрушення столу і діставання з під його ніжки ктататника не адаптував для зосередження.

А ктататник мав зовнішню форму завдяки існуванню столу (вірніше його найкоротшій ніжці). І був нагадування кола зашивняного і товщину мав. Нагадував циліндр сплюснутий зверху і гофрований, бо знаходився постійно під пресом ваги столу. Якраз зовнішніми ознаками розміру по периметру співпадало з ніжкою (найкоротшою) столу. Зовсім не відрізнити на перший погляд. Не адаптований до реалій кімнати Костикової.

Ктататник (складалося таке враження) був продовженням її і слугував підлогою і ніжкою (найкоротшою) Костикового столу. Такої чіткої відповідності розмірів Костик досяг вдало і навмисне. Спочатку заготовив попередньо матеріали для ктататика. Листками (листок – дві сторінки) мали слугувати: фанера, папір, картон, фольга, пластик, целофан, жесьть, тканина, вата, скло, Все оце склав одне на одне акуратно і підклав під ніжку столу. Всі залишки листів, що виступали за краї ніжки відтяв. Рубав, різав, рвав руками. Але кінцевий результат втішним означав для себе. Ктататник був виготовлений і готовий для здійснень намірених Костиком. В кінці з'єднав все дротом з однієї сторони крізь отвір, який теж сам зробив. Всим оцим сконсолідованість свою виказував.

Ктататник таким чином виконував 2 (дві) функції. Слугував своєму створювачу ктататником(носієм констататцій) і рівноважив стіл. Необхідність свою не один раз доводячи...

Дістав, із під ніжки, свій регламентований часом своїм, пережитий проміжок, нанесений на паперовий носій. Не забув і про стіл. Для того, щоб той тримав рівновагу, піклування свої спрямував у його напрямку... Зняв із своєї лівої ноги правий черевик(останнім часом почав тільки так носити взуття, щоб постійно нагадувати собі таким чином, що ходити примушений по землі й живе на ній, як усі інші люди-земляни) і прилаштував під ніжку. Залишив себе стояти босоніж однією ногою на підлозі кімнати. Ще одна його нога залишилася взутою у взуття,

хоча і не для неї призначене. Її теж відчував на підлозі.

Настав час концентрувати увагу на минулому прожитому насправді: в думках, снах, мріях, несвідомому існуванні в своїй підсвідомості. Що було справжнім, а що не зовсім, не знав сам. Чіткої межі не мав і не хотів мати. Відомим неіснуючим, вважав існування її на той час.

Відразу відкрив, не витрачаючи час на всілякі синтимиенти і інші зайві особливості, що передбачає оця ситуація. Почав гортати. Відкривав на вибір випадкові сторінки. На початку більшість із них була порожня. Не зовсім, але тільки номером сторінка на перший погляд не зосереджений, видавала себе. Це було зовсім хибне уявлення. Костику насправді було достатньо такого стану, щоб тільки звертаючи на номер сторінки знати її зміст. Подалі від початку на деякі з них були нанесені лінії. Дуже багато ліній. Прямі і криві. Суцільні і перервані. Вони перетиналися, розходились в різні боки. Знову зходилися. Створюючи конгломерати мережив, сплетених в клубки...

Лінії для читання. Читання фіксованого в свідомості своїй. Слідував впродовж лінії і все міг читати. Розумів бо сам себе. Іншому комусь – код необхідно знати. Один, дуже простий, зрозумілий... Ставав він простим і зрозумілим, іншим, тільки опісля розмови ґрунтовної з Костиком. Короткої, але змістовної.

Частина додатків з каталогів зникла безслідно. Як і куди не було принциповим для Костика. Зникнення помітив це відразу. Навіть здогадався кому вони знадобились. Тому надалі відмітив їх, як втрачені. Хоча читати зміг і їх. Передбачив і такий перебіг подій. Вважав це за норму. Та все ж спочатку вирішив читати не втрачені.

Деякі, не втрачені (повністю), додатки

Додаток № 1

Вже досить давно не був у цьому помешканні мешканцем тривалий термін. Більший і довший, а ніж кілька годин, опісля запланованої подорожі безвісти, концентрованої особистою невдачею. Пам'ятав тільки, що всі меблі продав, окрім

столу, для того щоб купувати алкоголь. Жаль було спродувати політ особистого натхнення. Тому він так і залишився стояти на своїх чотирьох ніжках, посеред порожньої кімнати, на цементній основі підлоги помешкання відлюдника алкогольної формації.

Додаток № 2

Шматок качана не міг повністю перекрити отвір в пляшці, тому лише частково і непереконливо завадив вільному витіканню горілки. Так частково і так незначуще, що він не звертав, при цьому на нього особливої прискіпливої уваги. Ретельність сконцентрувалася на вживанні алкоголю. Не досить жвавому але енергійному з єдиною вадою – таємно переконатися в зворотньому переконанні.

Додаток № 3

Запопадливість була зайвою, без неузгодженого компромісу з самим собою. На все інше: стіни, вікно, двері, одиноку лампочку на стелі і саму стелю – він не адаптував свою увагу. Тільки стіл заслуговував бути привертним його погляду. Міцний і доволі зручний стіл. Біля нього він стояв, бо не було стільця, на який би можна присісти. Та задовольняв і такий перебіг подій. Без перебільшень не переймався зайвим ентузіазмом.

Додаток № 6

Часто-густо, для нього, це був не простий стіл. І не просто стіл. Не тільки піар своїх занедбаних можливостей репродукції творчого тіла. Не зовсім огидний і покірний клейнод-копія його довіри самому собі. Невдовзі приголомшено гавив той зламний момент несподіванки, коли жалюгідне боронить велич скуту апатією.

Ледве-ледве снував туди-сюди осуд і дарував собі потім втому, варту байдужості. Вона гулко розтікалася по звільненому від горілчаних афер, організму. Хоча раз по раз намагав знову себе гепнуть і знову по дебелиму, тобто зопалу 2–3 стакана градусів, завдячувати своїй послідовності і ретельності. Тоді його переставало влаштовувати якесь там аби лихо-тихо.

Недаремно він запопадливо зробив стіл дуже стійкий(якщо під найкоротшою з ніжок знаходиться ктататник), з дуже щільної і міцної деревини. Навмисно, знав себе за давніх-давен таким, яким є, тому так скорегував майбутнє. Враз по раз, після, гепання по дебелимому, хотів троцтити його своїми сконцентровано стиснутими кінцівками, як верхніми так і нижніми. Просто так, а інколи вряди-годи, щоб примінить до чоґось стан сп'яніння.

Стіл був ні при чоґу, являючись в таких випадках звичайним фантомом псевдоспротиву оточуючоґо. Кульґавим особистим блюзнірством відокремлював скоене від совісних присоромлень. Стіл ніколи не був для нього нав'язливою нікчеґою-шкапою, втіленого в матеріальну статистику. Скоріше монументом, обеліском, навіть пихою і гордістю, бо сам спроміґся його створити таким неповторним і не менш потворно відвертим.

Додаток № 4

Він не намаґався бути маразматиком реінкарнації реалізму. Сповнений тепер відсутністю переконань, відчував тільки потребу в матеріальному і логічному задоволенні для свого організму. Інші незбалансовані категорії метафізичного не мали для нього принципового ідеолоґічного значення. Хоча і впливали на його життєві гаразди, як показник обіцянок і забобонів. Скандал схильний впасти тяґарем на купу його несвідомих сварок з самим собою. Часом непоправних і часом поліпшених кривдою без суцільних провин, показником яких вряди – годи ставала поґлинута горілка. Все одно не перетворився на покидька цинічного і винного обіцянкою не вживати рідин для кайфу, без сенсаційних переконливих наслідків плюндрування організму черезмірними об'єґами. Навіть диверсифікаційні зміни не матимуть переваґи для впливу на одноразовий нереґламентований прийом вищезґаданих речовин.

Додаток № 444

Шахи знав. Усі правила гри вивчав. З маленького дитинства навички здобув. Шахи поважав і грав в них. Цю гру освоїв. Вважав, не для нестелепних хвальків вона. Розсудливих рішень потребує завжди Хоча тепер на свій манер інноваційний і розумінням здобутим сприймав іх для себе.

Маючи тимчасово шахівницю і набір фігур здобутий якимось u1089 співпляшником – другом випадково. Давненько роздивлявся своїм поглядом фігури і дошку – шахівницю. Лишень одну фігуру залишив собі на згадку і для гри з самим собою. Де і коли, і куди поділися ті що лишилися з шахівницею не пам'ятав гадки не маючи. Та й не треба йому були інші фігури разом з шахівницею. Цією одною Костик час від часу грав у шахи сам з собою. Ця фігура: король.

Головним повинен бути король. От він його і лишив. Військо можна знищити зовсім Тут воно є, а тут вже нема. Побиті всі. Король завжди залишається неушкодженим. Цілим цілісіньким і живим, і на шахівниці, а не поза нею. При будь яких закінченнях партії зіграної. Чи то мат чи то шах, чи якась остаточна позиція. Що правда кольору вже цей король замало А якого спочатку був не хотів запам'товувати Костик. Навіть зовсім без ознак належності. Не можна було останнім часом розібратися остаточню, який він – король, чорний чи білий. Брудний зробився від часу і брав до різних рук Костикових до лівої і до правої. Фарба стерлася назавжди, а покольорити свого короля Костик неповажливо не бажав. Тепер це був король без війська без кольору без шахівниці.

Та все ж король. І шахівницею тепер слугував стіл – поруч. Видавав він тепер клітинкою шаховою, теж до речі безколірною. Костик ставив короля на стіл – це був перший і останній хід. Так закінчував партію відразу. Супротивника відсутність не впливала особливо не перебіг партії, а також на результат. Він завжди був одним і тим же. Перемога незаперечна і остаточна. Виграш одним вдали ходом. Завжди одним і тим же. Звитяги не потрібні наміри коли Костик розміщує лише одну фігуру на шахівниці з однієї клітини. Відразу незаперечний переможець, бо один і сам собі не супротивник.

Даремно говорять, що один в полі не воїн. Не воїн це правда – він відразу переможець. Коли дійсно один – однісінький. Отак розважався Костик іноді грою в шахи. Зберігав короля в аптечці першої допомоги. В надійному місці і безпечному Розважався тільки не приймав як необхідність для запозичення в життя Така гра нова.

Додаток № 5

Відкрив очі і подивився... побачив – не народився! Мене нема! Чому?! Я мав народитися. (див дод. № 8) Чекав... так повинно було бути. Все так. Навіщо я

відкрив очі? Краще цього не робити мені. Тоді б я не був не народжений. А тепер? Я мав народитися. Я знав. Тому і відкрив очі. Я мав бути. А тепер мене нема. Чому?

Замість народження отримав відсутність. Невже я сам себе обманював і тільки хотів так. Хотів бути, а не бачити, що мене нема. Бачити, хотіти і не народитися. Навіщо я відкрив очі? Якби ні – знав себе народженим і жив. Звичайно жив би. Тепер все інакше – я не народився. Нічого не вдієш, не можна, бо не бачу себе... закрити очі і жити далі? А може закрити очі і мати змогу ще спробувати народитися насправді?

Додаток № 6

Продають ділянки на Місяці, Марсі і так далі. Все законно оформлено і підставно. Площини. Поверхні планеті на продаж Костик знав про це, малу вирішив перевершити їхне. Спочатку хотів владнати, давно розпочату справу, з Сонцем. Не продавав його – роздавав усім задарма, перед цим оформив ліцензію, патент, технічний паспорт, інвентарний перелік складових зірок. Він був власником законним зірки Сонце.

Невдовзі набридло, та ще й роздавав усе. Все не лишивши собі, навіть малої дещиці. За інші зірки не брався, вважав за пройдешний етап подібне. Очікувано і сплановано розпочав нову справу. Став (теж на законних підставах) власним космічного простору безмежного. Всі справи з паперами владнав і розпочав. Торгував об'ємами невичерпними. Охочив доволі багато знайомих.

Документальне оформлення не викликало сумніву ні в кого. Навіть у контролюючих органів державних.

Доволі по прийнятній ціні продавав усім і без обмежень. Всі люди вже мали космосу вже свого простір. Не було вже на планеті Земля жодної людини, яка б не володіла космічними просторами не придбаними. Іноді продавав об'єми майже за безцінь. За найменшу за номіналом монету. Ну і що з того. Всі гроші вилучені від купівлі людьми в нього Космосу поклав на майдані посеред міста великого і пішов.

Великою купа виявилася. Всі охочі брали хто скільки міг взяти. Бійки не було, бо грошей дуже багато в купі. Ті яким до грошей байдуже, просто спостерігали. Хоча взяли нові деякі по декілька грошових одиниць в якості сувенірів. Скільки Костик не продав космічний простір не міг весь продати аж ніяк. Щоб прийти до якоїсь моралі вирішив документально визначити і остаточно цей перебіг подій, створенні ним самим. Замовив сертифікат з печаткою. В ньому було засвідчено, що все непродане ним належить самому ж Космосу. Космос вже став не абстрактним об'єктом, фізично явним. Отак Костик передав свою власність вічності. Тепер завдяки Костику Космос володів сам собою.

Додаток № 15

На початку розмови із жінками будь-якої поведінки за звичай казав:

– Подарую тобі дві відповіді. Ти їх знаєш. А запитання придумай сама. Але тільки одне.

Були різні жінки. І по різному він з ними мав щось, і якісь взаємини, і додаток до свого хотіння не мати більше нікого з них, і нічого з ними.

А про цю навіть згадав не один, а декілька разів. Один раз особливо згадав(500(п'ятсот)годин) по тому, як закінчив першу справу з нею.

Це трапилося на день Хвойди... Святковий день був тим часом в колі Людей, які знали про існування такого св'ята. Перетнувся шлях Костика цього дня з жіночкою випадково однією напрочуд приємною на зовнішній вигляд. Хоча й не жіночкою, бо ще занадто не схожа на ту, яку можна назвати цим словом. Скоріше молодичкою чи навіть особою жіночої статі що не досягла відмітки в двадцять п'ять, але вже перетнула двадцять. Хоча паспортні дані свідчили про помилку костика. Років так на десять... Тобто було вже цій особі від народження тридцять п'ять.

Почав поздоровляти натхненно і щиро. Вона відразу, без вагань, відповіла йому стійким алкогольним пахллям своєї згоди. Можливо до пуття й не розчула привід для поздоровлень. П'яна вже була досить. Костик їй теж припав до душі. Щось близьке побачила в ньому. Вподобав її собі для того щоб провести час з нею недаремно для них обох. Тоді подумав і вирішив, що даремно раніше не зустрів її.

Від нього залежні обставини втиснули знову спомин про особливу. Пожаль і навіть себе більше ніж треба було для таких випадків. Подекуди побув трохи з нею наодинці, та недовго, щоб не надокучила вдосталь. Розглянув її, як аперитив перед іншим, важливим- важливішим своєю важливістю наважений. Тому навіть хотів взяти не один стакан гранчак. Про всяк випадок. Та своєчасно схаменувся.

Другий(стакан) повернув назад. Примусив себе забути її і думки знову встановили свій раритет покірності означенням з принципом того навіщо ця жінка була тут, в цій кімнаті і з ним. Недаремно мабуть для неї оскільки була з ним, отут. Та і для нього. Тільки ця була з ним в цій кімнаті. Ніхто крім неї тут не був з інших його подружок... для іншого, крім вдоволення хіті. Взагалі.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.me/mis-ko_serg-y/plyashka-v-plyashc

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)